

обжрнатъ на финни. Но самото дѣло са състои въ това, че тоя рѣдъ на угорските народи е билъ нарушенъ отъ великото бѣлгарско племе. Въ отношени-ята камъ настоящите угри ние не само че не нами-раме отъ страната на бѣлгарете никакво род-ствененно влѣчение, но напротивъ виждаме така-ва също племенна ненавистъ, каквато и въ от-ношенията имъ камъ аварете.

Най-послѣ да вземемъ пѣрвоначалните хун-ни, т. е. хунните на Атилла. Напразно би било да са мисли, че послѣ падението на неговата дѣржава, тие хунни сѣ биле истрѣбени сички-те или че сѣ са върнале пакъ на востокъ. На-противъ, една чѣстъ отъ тѣхъ е уцѣлѣла въ Да-кия и въ Паннония и облѣгчила е послѣ завоева-нието на тие страни отъ аварете, така също както по-послѣ останките на хунните и на ава-рете сѣ облѣгчили завоеванието на сръднѣдунав-ската равнина отъ угрите. Иорнандъ говори, че една чѣстъ отъ хунните заедно съ синовете на Атилла сѣ отишли при брѣговете на Понтъ, т. е. въ оние мѣста, дѣто нѣкога сѣ сѣ обитале готите. Твърде е възможно, щото тие хунни да сѣ са върнале послѣ пакъ заедно съ своите еднопле-менници угрите въ Паннония и да сѣ помогнале, за да са възстанови изново царството на Ати-лла. Освѣнъ това, едно негодѣмо количество отъ сѣщите хунни заедно съ сарматите (т. е. съ сѣрбете) са е основадо въ Иллирикъ. По-на-татакъ, най-младиятъ синъ на Атилла Ернакъ са заселилъ съ своите хунни на крайтъ на Малка Скития (въ Добруджа), на единъ рѣдъ съ аланете, надъ които е тогава началствувалъ